

WEELDE

We hebben een geldprobleem. Niet lachen nu, ik meen dit serieus. Ten eerste is ons vermogen eigenlijk iets te groot. De kredietcrisis leerde me dat je geld op de bank maar tot een bepaald bedrag echt veilig is, voor elke euro daarboven ben je aan de goden overgeleverd. Ik ben op bezoek gegaan bij verschillende financiële instellingen om onze tegoeden te verspreiden, wat op zich een redelijk gênante onderneming is,

‘Ze weigerde met een MERKLOZE zonnebril ROND TE LOPEN’

die riekt naar verduistering en andere illegale praktijken waar ik me liever verre van houd.

Ten tweede zijn daar onze kinderen, die opgroeien in een weelde waarvan ik, dochter van een boekhouder uit Amsterdam-West, nooit heb durven dromen. Probleem: ze ervaren het niet als luxe, ze vinden het doodnormaal. Hoe hard we ze ook proberen in te peperen dat ze bevoorrecht zijn, de boodschap dringt niet altijd door.

Een verontrustend teken aan de wand was het voorval tijdens een vakantie in Frankrijk. We reden langs een tweesterrenhotel. “Kijk pap, dat hotel heeft maar twee sterren!” riep onze zoon verbaasd vanaf de achterbank. “Daar gaat toch niemand slapen?”

Vorig jaar zomer vroeg ik hem: “Hoeveel kinderen op deze wereld hebben een eigen zwembad, denk je?”

Hij gokte één op drie, want zo lagen de statistieken bij hem op de internationale school ongeveer ook.

Dus dan begin je maar weer over Afrika en vertel je dat wereldwijd één op de zes kinderen geen schoon drinkwater heeft, laat staan een zwembad. Hij knikt, kijkt je glazig aan en trekt de koelkast open voor een blikje fris, want dat is zo’n beetje het enige wat hem is bijgebleven van zijn bezoek aan Ghana: dat het daar net zo warm was als hier in Portugal.

Zijn zus Olivia - van hetzelfde laken een pak, dol op geld - weigerde dit jaar met een merkloze zonnebril rond te lopen. Chanel moest het zijn of Ray-Ban of Dolce & Gabbana, met minder nam ze geen genoegen.

“Dat kan je vergeten,” zei ik streng. “Weet je dat ik veertig jaar was toen ik mijn eerste merkbril kocht? En daar doe ik al vier jaar mee.”

Stomverbaasd staaarde ze me aan. “Je denkt toch niet serieus dat ik ga wachten tot mijn veertigste? Ik ben pas zestien.”

“Dat bedoel ik! Je bent pas zestien. En je krijgt geen zonnebril van tweehonderd euro, wat denk je wel? Die koop je later maar, als je je eigen salaris verdient.”

“Mam,” zei ze overredend, “jij begrijpt het niet. Als ik straks het huis uitga, kan ik me dat niet veroorloven. Ik wil evenement-manager worden. Zoveel als jij verdient, verdien ik vast nooit. Daarom moet ik alles nú vast hebben, snap je?”

Ik probeerde er een speld tussen te krijgen, maar slaagde daar minder goed in dan ik had gehoopt.

Als compromis kocht ik mijn tweede designerbril, een très hippe Loewe; die had ik na vier jaar wel verdiend. Mevrouw mocht mijn oude Chanel op d’r neus, onder het mom: “Die is intussen vintage, vrouw.” Ze houdt hem 24/7 op, slaapt er nog net niet mee. Dolblij en dankbaar is ze wel, ons kind, wellicht gloort er hoop. □

‘De mannestester’, de nieuwe roman van Heleen van Royen, ligt vanaf nu in de boekwinkel. Kijk voor meer informatie op www.demannestester.nl